

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

THE SECRET SEVEN: WELL DONE, SECRET SEVEN

by Enid Blyton

First published in Great Britain in 1951 by Brockhampton Press

This edition first published 2013 by Hodder & Stoughton. This reissue published in 2018 by Hodder & Stoughton

The Secret Seven®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature are registered trade marks of Hodder & Stoughton Limited

Text © 2018 Hodder & Stoughton Limited. The text has been amended since the last edition (2013) to revert to the original text wherever possible.

Illustrations by Tony Ross. Illustrations © 2013 Hodder & Stoughton Limited

Права за српско издање © 2021 Вулкан издаваштво

Браво, Тајна седморко! © 2021 Hodder & Stoughton Limited

ISBN 978-86-10-03995-5

Ова књига штампана је на природном рециклираном папиру од дрвећа које расте у одрживим шумама. Процес производње у потпуности је у складу са свим важећим прописима Министарства животне средине и просторног планирања Републике Србије.

Enid Blyton®

ТАЈНА СЕДМОРКА

БРАВО, ТАЈНА СЕДМОРКО!

Превела Звездана Шелмић

 Вулканчић

Београд, 2021.

САДРЖАЈ

Састанак Тајне седморке	7
Сјајна идеја	13
Велико дрво	19
Кућица на дрвету	25
Сјајан провод	31
Наредно јутро	43
Ветровита шума по ноћи	49
Неко је у кућици на дрвету	56
Нови састанак	62
Џеф покушава да се сети	68
Разговори и планирање	74
Ема Лејн	80
Огроман шок	87
Џорџова идеја	93
Црвено јастуче	99

А сад <i>Емкаха</i>	106
Строго поверљиво	112
Узбудљиви крај.....	118

П Р В О П О Г Л А В Љ Е

САСТАНАК ТАЈНЕ СЕДМОРКЕ

„Где ми је беџ? Где ми је беџ?“, понављала је Џенет. „Знам да сам га ставила у ову фиоку.“ Вадила је из фиоке марамице, сокне и машине, бацајући их на све стране.

„Џенет!“, љутито је рекла мама. „Погледај шта си урадила – па јутрос сам ти средила фиоке. Шта то тражиш – беџ Тајне седморке?“

„Да! Имамо састанак, а не могу да одем без беџа“, уздисала је Џенет. „Питер ме неће пусти-ти у шупу, знам да неће. Он је веома строг кад се ради о беџевима.“ Из фиоке је излетела нова хрпа марамица.

„Знаш, сад је свакако га нећеш наћи у фиоци“, рекла је мама, па се сагнула и подигла са пода мали округли беџ са словима Т. С. „Избацила си га из фиоке заједно са марамицама!“

„Јао, дај ми га, мама, дај ми га!“, повикала је Џенет. Али мама није пристала.

„Не. Прво покупи све те ствари и лепо их сложи у фиоку“, рекла је.

„Али састанак Тајне седморке је за пет минута! Питер је већ отишао у шупу!“

„Онда ћеш закаснити“, мирно је рекла мама и изашла из собе, односећи беџ! Џенет је уздахнула. Покупила је све са пода и стрпала у фиоку што је уредније могла овако на брзину. Онда је стрчала у приземље.

„Склоњено је, мама, и обећавам да ћу лепше сложити кад се вратим са састанка, часна реч.“

Мама се насмејала и пружиола јој беџ. „Ево, изволи. Ви и ваша Тајна седморка! Како можете да седите у тој загушљивој малој шупи по овој

врућини, стварно ми није јасно! И зар баш морате да држите затворене и врата и прозор?“

„Морамо“, озбиљно је рекла Џенет док је стављала беџ. „То је врло тајно друштво и не смемо дозволити да ико прислушкује наше састанке. Додуше, у последње време се не дешава скоро ништа. Потребно нам је нешто да нас мало покрене – нека авантура, као прошли пут.“

„Понеси кутију са кексом“, рекла је мама. „И флашу оранжаде. Ох, гледај, Скочко је дошао да те потражи!“

Лепи кокер шпанијел утрчао је у собу. „Ав!“, огласио се кад је видео Џенет. „Ав!“

„Да, да, знам да касним“, насмешила се она и помиловала га. „Сигурно те је Питер послао по мене. Хајдемо! Хвала за кекс и оранжаду, мама.“

Пошла је баштенском стазом, грлећи кутију са кексом и флашу са оранжадом. Кад се приближила шупи, чула је гласове. Звучало је као да су сви остали већ унутра!

Покуцала је на врата, а пас се затрчао и скочио на кваку.

„Лозинка!“, повикало је шест гласова.

„Авантура!“, брзо је рекла Џенет. То је била лозинка за ту седмицу. Нико није смео да уђе на састанак ако не изговори лозинку.

Врата су се отворила и појавио се Питер, Џенетин брат, и то намрштен. „Зар баш мораш тако гласно да кажеш лозинку?“, упитао је.

„Извини. Сви сте унутра викали, па сам викнула и ја. Уосталом, нема никога ко би ме чуо. Види, донела сам кекс и оранжаду.“

Питер је проверио да ли Џенет носи беџ. Видео је пре десет минута како га панично тражи и чврсто је решио да је неће пустити на састанак ако га не буде нашла. Али био је ту, закачен за хаљину.

Џенет је ушла у шупу. Питер је затворио врата и намакао резу. Прозор је био затворен. Врело летње сунце сијало је кроз стакло, а Џенет је гласно уздахнула.

„Јао, што је овде вруће! Сва сам мокра.“

„Сви смо мокри“, јавила се Пам. „Мислим да је ово глупо место за састанке по оваквој врућини. Зашто се не бисмо састајали негде у шуми, у хладу под дрвећем?“

„Не долази у обзир“, одмах је рекао Џек. „Моја сестра Сузи би се увек мотала око нас – и више не бисмо били тајно друштво.“

„А можемо ли онда да смислимо неко друго место, свеже и скривено, где нас нико неће видети?“, упитао је Колин. „На пример, ја имам у башти скровиште где нико не може да ме нађе, а пријатно је и скривено како се само пожелети може.“

„Где?“, упитао је Џек.

„На дрвету“, објаснио је Колин. „Имамо велико дрво са дебелим гранама, па сам однео горе неколико јастука и кутију да у њој држим ствари. Тамо је пријатно и увек пирка ветрић, а гране се

њишу. И имам сјајан поглед. Увек видим ако неко долази да ме тражи!“

Сви су га ћутке слушали. Онда су се погледали, а очи су им свима засјале.

„То је сјајна идеја!“, узвикнуо је Питер. „И ми ћемо то урадити! Направићемо кућицу на дрвету, где ћемо се састајати а да нико не зна! Урадићемо тако!“

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

СЈАЈНА ИДЕЈА

ТАЈНА СЕДМОРКА је расправљала о новој идеји. Сви су се сложили да је сјајна. Колин је био врло поносан што је баш он смислио тако добру идеју.

„Ако успемо да нађемо довољно велико дрво, са довољно дебелим и равним гранама, можемо тамо направити одлично место за састанке“, говорио је Питер. „Можемо однети горе даске, кутије и јастуке, а направимо и мало складиште за кекс, сокове, књиге и томе слично.“

„То би било сјајно“, сложила се Џенет. „Никад нико не би помислио да смо тамо – и нико не би могао да чује о чему разговарамо.“

„Хајде да изађемо из ове вреле шупе и да потражимо ново место“, додао је Колин. „Тачно знам како се осећа сладолед кад почне да се топи. А и сироти Скочко дахће као да је трчао маратон.“

Стварно је тако било. Скочко је испружио дугачки језик и гласно дахтао. Питер је устао.

„Хајдемо, момче. Моћи ћеш да пијеш воде на потоку.“

Понели су кутију са кексом, али су оранжаду попили пре поласка. Скочко је јурнуо ка потоку чим је схватио да су пошли у том правцу.

„Хеј, немој да попијеш цео поток!“, довикнуо је Питер. Скочко је пио и пио. Деца су га стигла и прошла даље, а он је још лаптао воду.

„Идемо у Ветровиту шуму“, рекао је Колин. „Тамо има баш великог дрвећа, на које се лако пење.“

Брзо су стигли до Ветровите шуме. Под крошњама је била пријатна хладовина. „Сад сви

пажљиво гледајте да нађемо добро дрво“, рекао је Џек. „Довољно велико за целу Тајну седморку!“

„А шта ћемо са Скочком?“, забринула се Џенет. „Он не уме да се попне на дрво. Неће моћи да присуствује састанцима.“

„Направићемо му некакве амове да га подигнемо“, обећао је Џорџ.

„То му се не би свидело“, противио се Питер. „Уосталом, он заправо није члан. Не мора да дође на састанак. Или може да седи под дрветом и чува стражу.“

„О, да! Лајао би чим неко наиђе“, сложила се Барбара. „Он би био сјајан вратар.“

„Дрво-вратар!“, насмејала се Пам. „Гледајте, шта кажете за ово дрво? Баш је огромно.“

„Не ваља“, рекао је Питер пошто је одмерио велику букву. „Нема ниских грана за пењање. Морамо пронаћи дрво на које се лако пење, иначе ћемо утрошити много времена на верање горе-доле.“

Раздвојили су се и пошли у потрагу. Показало се да погодног дрвећа баш и нема много. Џорџ је нашао једно које му се учинило добро, али кад се попео на њега, брзо је утврдио да тамо неће моћи да направе никакву кућицу.

„Није добро!“, довикнуо је осталима. „Гране су сувише испреплетане и дебеле.“

Брзо се спустио, и баш тада су чули Џеков глас. „Дођите овамо, сви! Шта кажете за ово дрво?“

Деца су потрчала да виде Џеково откриће. „Да“, сложио се Колин, „стварно добро изгледа. Једна сасвим ниска грана за почетак пењања – добри ослонци на стаблу изнад тога – друга грана за држање – и неколико баш лепих, равних грана мало изнад. Идем горе да погледам.“

„Не, ја ћу“, успротивио се Џек. „Ја сам га нашао. Ти можеш после мене.“

Попео се на ниску грану и потом пошао навише, ослањајући се стопалима на истурене делове стабла који као да су били створени за пењање!

Гране су се шириле тачно на правим местима за држање, па се Џек вешто попео до места где су се гране пружале хоризонтално из стабла.

„Одлично је!“, довикнуо је осталима. „Има око шест грана, све су у равни, а постоји и рупа у деблу. Послужиће као остава. Ходите горе! Има места за све!“

И остали су се брзо попели. Питер је ишао последњи, у случају да се неко заглави па му затреба помоћ. Али дрво је било стварно згодно за пењање и сви су успели без проблема.

„Ово је највеће дрво у шуми, чини ми се“, рекао је Питер када су се сви сместили и поседали на гране. „Каква срећа што има тако широке гране на отприлике истом нивоу. Где је та рупа коју си поменуо, Џек?“

„Ево“, рекао је Џек и померио се од стабла на које се наслањао. Сви су видели прилично велику рупу. Џек је завукао руку унутра да опипа.

„Дубока је око пола метра“, рекао је. „То ће нам бити одлична остава – тачно оно што нам је потребно. Па, хоће ли ово постати Дрво Тајне седморке, наше ново место за састанке?“

„О, да!“, рекли су сви углас и потом почели да се договарају шта све треба да ураде како би направили праву кућу на дрвету.

Питер је извадио бележницу. „Молим идеје и предлоге, једно по једно. Све ћу записати.“

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

ВЕЛИКО ДРВО

Сви су били пуни идеја. „Можемо да донесемо неке кратке даске, ставимо их попречно између грана и да добијемо лепу малу платформу“, рекао је Колин. „Код мене у шупи има неколико таквих.“

„И конопац, да их привежемо“, додао је Џек.

„И јастуке за седење“, рекла је Пам. „Само што ћемо морати да их стављамо у рупу у стаблу кад год одлазимо, због кише.“

„Не можемо, нема довољно места“, приметио је Џек.

„Онда можемо донети велику цераду – од оних гумираних – и да њоме покријемо све ствари кад

одлазимо“, сетила се Барбара. „Онда им ништа неће бити.“

„Одлична идеја“, сложио се Питер, журно пишући у бележницу. „Има ли још идеја?“

„Ствари за држање у остави“, рекла је Џенет. „Чаше које се не могу разбити и томе слично. То ћу ја донети. Мама нам увек даје пластичне чаше.“

„Одлично“, климао је главом Питер, све записујући. „Даске за платформу. То ћеш ти донети, Колине.“

„Конопац за везивање“, додао је Џек. „То ћу донети ја.“

„Ја ћу јастуке“, рекла је Пам.

„Ја ћу цераду“, казала је Барбара.

„Ја ћу чаше“, убацила се Џенет. „А ти, Џорџе?“

„Ја ћу донети чоколаду за оставу“, одговорио је Џорџ. „Данас нам је стигао велики пакет од тетке из Америке – са гомилом чоколаде. Мама је рекла да могу добити половину.“